

Tuotannon Kasvu Kapitalismin Kuolinsoitto

Me tuplajuulaiset olemme erikoisia siinä suhteessa, että me kirjoittelemme ja puhumme paljon tuotannollisista asioista. Tuotannon ja jaon kehityksen seuraaminen on mielestämme pätevin keino päästä todellisesti ymmärtämään vallitsevaa järjestelmää, joka on välttämälön ennenkuin voimme oman taistelurintamamme järjestää siten, että energiamme tulee mahdollisimman tarkkaan käytetyksi juuri siihen tarkoitukseen, jota varten järjestymme. Aikansa hukkaan kuluttaa sellainen työläinen, joka itselleen yrittää etsiä taistelusuuntaa poliittisen ryhmätaistelun suuresta sanahelinästä.

MITÄ nopeammassa tempossa kapitalistinen tuotanto kasvaa, sitä pikemmin koittaa työväenluokan vapautuksen päivä. Se kun näet kehittää sellaista asiaintilaa, missä yhdelläpuolella keskittyy omaisuudet

Vähäpätöisinkin parannus jossakin koneessa, jota käytetään elämisen välttämättömyksien tuottamisessa, on vaikutukseltaan suurempi kuin presidentti Hooverin koollekutsuma teollisuuspohdattain konferenssi, josta niin tavattoman paljon on puhuttu ja kirjoitettu. Itse asiassa ei koko konferenssi merkitse mitään; sen kautta ei vähääkään muutu luokkasuhteiden edelleen kärjistyminen.

Tuotannon kasvu väkiluvun lisääntymiseen verrattuna

Menneen yhdeksännentoista vuosisadan kuluessa lisääntyi maailman väkiluku vain kaksi ja puoli kertaa, jotavastoin hiilen tuotanto kasvoi 110 kertaa suuremmaksi, raudan 80 kertaa, puuvillan 20 j.n.e. Kauppa eneni nelikymmenkertaisesti ja sama suhde pitkin linjaa.

Entäs tuottajain asema? Noiden numeroiden valossa luulisi, ettei enään yhdelläkään ihmisellä ole mitään hätää; luulisi että sellaiset sanatkin kuin "puute" ja "kurjuus" on jo ihan unhotettu. Mutta todellisuus puhuu toista. Työläisillä tietysti on tänään yhtä ja toista mukavuutta, jota ei ole ollut sata vuotta sitten, mutta itse elämä ei ole yhtään turvampaa kuin sata vuotta sitten — todellisuudessa ei niinkään turvattua.

Jotain täytyy olla vinossa ja oikein pahasti, kun asiat noin kehittyvät.

Yhdysvaltain työläiset ja maailmansota

Maailemansodan aikuisista ja sitä seuraavista tapahtumista myöskin saamme mielenkiintoista ajattelun aihetta. Palautamme nyt ensiksi mieleemme, mitä tapahtui tämän Yhdysvaltain yhteiskuntataloudellisessa elämässä:

Vapauden päivänkoitto lähenee....

yhä harvemman omistajajoukon käsiin, toisella puolella lisääntyy jatkuvasti sellainen aines, joka ei omista muuta kuin työvoimansa jonka myyminen käy yhä vaikeammaksi. Ristiriita näiden aineiden välillä suurenee vuosi vuodelta, johtaen lopulta yhteiskunnalliseen vallankumoukseen.

Miljoonia parhaassa tuottokyvyyssä olevia miehiä otettiin pakolliseen sotapalvelukseen, siis tykkänään irti kaikesta tuottavasta työstä. Vielä suurempi joukko joutui valmistamaan sotatarpeita. Mitä seurasi? Jotkut ravintoaineet olivat niukemmin saatavissa kuin rauhanaikana, mutta yleisesti kuitenkin oli ruokaa ja muita elämälle välttämättömiä tarvikkeita saatavissa niin, että toimeen tultiin. Nykyään varmasti on paljon enemmän ja kurrjemmassa tilassa olevia työläisperheitä kuin silloin.

Kykenivätpä tämän maan työläiset samalla ajalla suurelta osalta ruokkimaan ja vaatettamaan ihmiset vielä liittovalloissakin, joista snuri sota nopeasti kulutti rauhanaikana kasaantuneet varastot. Sotatarpeet myöskin — ja varsinkin sodan loppupuolella — saatiin liittovaltain armeijalle suurimmalta osalta Yhdysvalloista.

Tuleeko lukija mieleenne koskaan, että nyt, jolloin tässä maassa ei ole miljoonia työläisiä sotatoimissa, rintamilla ja leireillä, miljoonia sotatarvetuotannossa, eikä niin suunnattomasti lähetetä maasta tuotteita sodan takia, että meillä nyt pitäisi olla enemmän hyvinvointia kuin kyseessäolevana sota-aikana. Mutta onko sitä? Jollei ole, eikö se taaskin aiheuta ajatteluun, että jotakin täytyy olla vinossa.

Tuotanto elpyi sodan jälkeen nopeasti

Niin suuri on työläisten tuotantokyky jo nykyisenä aikana, että sen suhteen voivat arveluissaan erehtyä nekin, joiden elämäntehtävänä on yksinomaan näiden asiain tarkkaileminen. Jälkeen maailmansodan, kun ajatukset vapautuivat rintamilta sodan tuottaman hävityksen korjaamiseen, ilmestyi lehtiin ja aikakausjulkaisuihin paljon arviolaskelmia siitä, kuinka kauan aikaa kuluu siihen, ennenkuin tuotanto jälleen voi kohota sodan edelliselle tasolle, ollen varsin yleinen se mielipide, että ainakin yhden ihmispolven aika siinä kulahtaa; monet arvelivat kaksikin siinä menevän. Mutta kuinka on käynyt? Siinä kuuli ainoastaan seitsemän vuotta, sillä v. 1925 Europassa jo saavutettiin vuoden 1913 tuotantoennätys. Kauppa silloin oli vielä 10 prosenttia jäljessä, mutta sittemmin sekin on saavutettu.

Mutta minkä kustannuksella tuo on saavutettu? Työläisten selkänahan — joka juuri onkin se seikka, joka tätä järjestelmää uhkaa. Tuotantokoneisto on parantunut, työkiikko kasvanut ja työläisten elämä käynyt kurrjemaksi. Siis ihan päinvastaiset seuraukset kuin pitäisi olla.

Ristiriita kapitalistien välillä

Ettei lukija saisi erheellistä käsitystä, on edelläluetun perään heti lisättävä, ettei Europan tilanne niinkään ruusuinen ole. Todellisuudessa on siellä monissa maissa kapitalistisen järjestelmän perustus enemmän hajoamistilassa kuin päinvastoin, pitäen se paikkansa ennenkaikkea Englantiin nähden, jossa monilla sen perustuotannon aloilla ei ole kaikista ponnisteluistakaan huolimatta kyetty nousemaan siinä mitassa, että se takaisi sille mahdollisuuden pitää menestyksellisesti puoliaan, varsinkin kapitalistisessa nousuasteessa olevien maiden kilpailua vastaan.

Joutuessaan neljäksi vuodeksi eristettyyn asemaan "vanhoista maista", joista olivat riippuvaisia varsinkin taidokkaampiin tehdastuotteisiin nähden, joutuivat "uudet maat" itse kehittämään omaa tuotantoaan, jota tietysti kiihoitti se suunnaton kulutus minkä sota aiheutti. Ja itse emämaat joutuivat kehittämään teollisuutta alusmaissaan, joista nyt ovat saaneet kilpailijat itselleen; tuotantovoimat kasvaneet nopeammin kuin markkinat edellyttävät.

Varsinkin ovat Yhdysvaltain kapitalistit sitten v. 1913 päässeet niin paljon paremmalle puolelle vanhan maailman kapitalisteista, että suhde heitä itseäänkin alkaa peloittaa. Kun esim. sähkövälineiden biljoonan suuruudessa tuotannossa ennen sotaa Saksan osuus oli yksi kolmasosa, on sen osuus nyt 3 biljoonan tuotannosta vain 25 prosenttia, Yhdysvaltain 50, Englannin 12 ja Ranskan 5. Samaten kuin Yhdysvalloissa sähkövälineiden ja itse sähkön tuottamiseen sijoitettu pääoma v. 1927 nousi \$14.40:neen jokaista henkilöä kohden, oli se New Zealannissa \$8.67, Saksassa \$7.05 j.n.e. Ennen sotaa oli Canada ensimmäisenä, summalla \$3.75; Saksa toisena, summalla \$3.67 ja Yhdysvallat kolmantena, osuudella \$3.42. Säh-

kön kulutus oli Yhdysvalloissa ennen sotaa 14,499,000,000 kilowattia, v. 1925 se oli 65,800,000,000, ja vihdoin kaksi vuotta myöhemmin yli 80 biljoonaa. Muut maat taaskin kaukana jäljessä. Näitä numeroita voitaisiin esittää paljon enemmän, mutta ylläolevatkin jo riittävät tarkoitetun ajatuksen saamiseksi.

Tuotantokyky on nyt jo kerrassaan suuremoinen ja yhä kiihtyy. Markkinat eivät lisäännä läheskään samassa suhteessa joten liikatuotannon pulma tulee yhä kireämmäksi ja samalla itselleen järjestelmälle vaaralliseksi. Rikkaudet keskittyvät entistä harvempiin kä-

siin, yhä suurempain joukkojen toimeentulon käydessä entistään epävarmemmaksi. Samalla vielä vallitsee etujen ristiriita eri kapitalistiryhmien välillä, kehittyen joskus tuhoisaan aseelliseen kamppailuun asti.

Kehityksen kulku kiihtyy kiihtymistään jokainen vuosi. Tänä vuotena lyödään varjoon viimevuoden saavutukset. Ja työväenluokan vapauden päivänpöytä yhä lähenee. Työläis- toveri! Ethän voine olla välinpitämättömänä sivulla tästä suuresta kamppailusta! Oma etusihan siinä on kysymyksessä. Teollisuus- uniossa on paikkasi. — Marty.

*Mä ikävöin pohjan talvista metsää,
miss' hanget hohtaa
ja kulkijan kohtaa
tuo pyhäinen rauha, mi rintaan jää.*

*Mä ikävöin lumista lakeutta,
miss' sukset luistaa,
kun sauva suikkaa
ja hangen hopeen huurrekukat hyytyy.*

*Mä ikävöin iltaa, kun tähdet syttyy,
kun päivä sammuu
ja yöhyeks' tummuu,
ja hangen hopeen huurrekukat hyytyy.*

*Mä ikävöin luontoa vaihtelevaa,
sen pakkas' säätä,
lumituiskua, jäätä;
kevätkuohon huuhtelea, hurmaavaa.*

*Ei pohjolan lapsi lännessä viihdy.
Tääl' aina on samaa —
Se mieltä lamaa,
kun kesä ja talvi ei toistoon kiihdy.*

*Jos orja en ois', vaan ihminen vapaa
mä tänne en jäisi —
Mun matkaan saisi
se aatos, mi kaihon rintaani saa.*

Berkeley, Calif, 1.5.30.

